

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci **žalobce: TIPGAMES, a.s.**, IČ: 26709112, se sídlem: Václavské náměstí 56/82, 110 00 Praha 1, **zastoupen: Mgr. Martinem Reisingerem, advokátem se sídlem Pod Sychrovem I. 866/40, 101 00 Praha 10** proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.11.2011, č.j. KrÚ 101110/2011,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žalobce n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Žalobce splnil svoji ohlašovací povinnost vůči správci daně, když mu dne 17.8.2010 doručil písemnost „Splnění ohlášení s výhradou,“ v němž vyjádřil svoji pochybnost ohledně toho, zda je poplatníkem předmětného poplatku (místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu), a to s odkazem na absenci

zákonné definice „jiného technického herního zařízení“ a zároveň s odkazem na nutnost technické funkční nedělitelnosti sázkového zařízení. Platebním výměrem č. 18842/2011/OFI/VB vydaným Městským úřadem Vysoké Mýto (dále „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“) dne 22. 6. 2011 byla podle § 10a a § 11 zák. č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích (dále jen „zákon o místních poplatcích“) a podle Obecně závazné vyhlášky města Vysoké Mýto č. 3/2010 2010 o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále jen „OZV“) a v souladu s daňovým řádem stanovena výše místního poplatku za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu za období od 1.1.2011 do 31.3.2011 v počtu šesti kusů v celkové výši 28.986,-Kč. Proti platebnímu výměru podal žalobce včasné odvolání, které obsahovalo námitky směřující do ústavnosti zák. č. 183/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 290/2002 Sb., o přechodu některých dalších věcí, práv a závazků České republiky na kraje a obce, občanská sdružení působící v oblasti tělovýchovy a sportu a o souvisejících změnách a o změně zákona č. 157/2000 Sb., o přechodu některých věcí, práv a závazků z majetku České republiky, ve znění zákona č. 10/2001 Sb., a zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, ve znění pozdějších předpisů, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zák. č. 183/2010 Sb.). Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku podle § 116 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“) zamítl odvolání žalobce s tím, že žalobce je daňovým poplatníkem v rozsahu a s předmětem daňové povinnosti, jak uvedeno v napadeném platebním výměru správního orgánu prvního stupně, přičemž platební výměr správního orgánu prvního stupně byl potvrzen.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu včasnou žalobou (§ 72 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), přičemž navrhl zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního i druhého stupně.

Žalobní body:

Žalobce namítá nezákonnost rozhodnutí z důvodu pochybení při posouzení předmětu poplatkové povinnosti a dále porušení stěžejních principů výkonu státní správy a s tím souvisejících ústavních práv žalobce.

1) Protiústavnost novely zákona o místních poplatcích.

Žalobce uvedl argumentaci protiústavnosti novely zákona o místních poplatcích provedené zákonem č. 183/2002 Sb., kterou byl poplatek za „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu zaveden, přičemž žalobce vyvodil závěr, že novela nebyla přijata ústavně konformním způsobem a měla by být proto zrušena.

2) Nesrozumitelnost předmětu poplatkové povinnosti.

Za klíčovou považuje žalobce námitku nejasnosti posouzení předmětu poplatkové povinnosti v důsledku absence zákoné definice pojmu „jiné technické herní

zařízení.“ Jde tedy o to, zda poplatkové povinnosti podléhá funkčně nedělitelné technické herní zařízení - centrální loterní systém, či každý jednotlivý na něm závislý koncový interaktivní videoloterní terminál. Žalobce má za to, že interpretace zastávaná povinnost provozovatele hradit místní poplatek za každý koncový interaktivní videoloterní terminál, je chybná, neboť užil-li zákonodárce obecnou definici předmětu poplatku v § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, čímž do právního předpisu vtělil neurčitý právní pojem a narušil tím prostředí právní jistoty, pak je třeba při právním posouzení předmětu poplatku vycházet z technického posouzení, z příbuznosti technologického charakteru ve vztahu k výhernímu hracímu přístroji, neboť kriteria jazykového výkladu nepostačují. Žalobce přitom zdůrazňuje, že podle § 17 odst. 1 zák. ČNR č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále rovněž „loterní zákon“) je v definici výherního hracího přístroje vyzdvížena právě jeho kompaktnost, funkční nedělitelnost a programové řízení technického zařízení. Žalobce má za to, že obdobnou charakteristiku musí vykazovat i jiné technické herní zařízení, které je učiněno předmětem poplatkové povinnosti dle zákona o místních poplatcích. Poukazuje na shodu názorů autorizovaných osob pověřených Ministerstvem financí odborným posuzováním a osvědčováním provozuschopnosti výherních hracích přístrojů a systémů pro provozování loterií a jiných podobných her. Byl-li tedy poplatek vyměřen za provoz koncových videoterminálů, pak tak bylo učiněno dle žalobce nezákonně, neboť koncový videoterminál nesplňuje požadovanou charakteristiku. Žalobce poukazuje na obsah povolení Ministerstva financí, kdy předmětem povolení je celý centrální loterní systém (CLS), který je funkčně nedělitelným technickým zařízením. Žalobce shrnuje, že je dána nesrozumitelnost novely zákona o místních poplatcích, v důsledku čehož při její aplikaci dochází k narušení principu materiálního právního státu dle čl. 1 a 2 Ústavy a právní jistoty a ochrany důvěry občanů v právo dle čl. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod. K tomu žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu č. 112/2003 Sb. ÚS, sv. 31; č. 9/1992 Sb. nález Ústavního soudu ČSFR a na nález Ústavního soudu č. 60/2002 Sb. Žalobce má za to, že správce daně překročil svoji pravomoc co do rozsahu předmětu místního poplatku, když dle nálezu pléna Ústavního soudu sp. zn. PL. ÚS 20/06 ze dne 20. 3. 2007 mohou obce obecně závaznými vyhláškami zavést pouze místní poplatky a v rozsahu, které zákon umožňuje. Ministerstvo financí totiž v důsledku absence konkrétního zákonného ustanovení není oprávněno povolovat provoz jakéhokoliv jiného technického herního zařízení. Postupem správce daně došlo k zásahu do práva vlastnit majetek podle čl. 11 odst. 1, 5 Listiny základních práv a svobod.

3) Metodické sdělení Ministerstva financí.

Žalobce napadá metodické sdělení Ministerstva financí ze dne 6. 8. 2010, v němž se uvádí, že se na koncová zařízení vydávají samostatně povolení. Ministerstvo financí nepovažuje koncové interaktivní videoloterní terminály ve smyslu povolení jejich provozu za samostatná jiná technická herní zařízení, neboť podle § 50 odst. 3 loterního zákona povoluje pouze CLS, následně je rozhodnutí pozměňováno v závislosti na počtu konkrétních herních míst.

4) Neprovozovaná jiná technická herní zařízení jako předmět poplatkové povinnosti.

Žalobce má za to, že předmětem poplatku je toliko provozované jiné technické herní zařízení. Poukazuje na to, že termín „povolený“ má relevanci ve vztahu k provozovaným, avšak nepovoleným hracím přístrojům, které nelze zpoplatnit, přičemž se odkazuje na publikaci „Doporučení pro obce a města /Obecní daně (místní poplatky, daň z nemovitosti, poplatek za komunální odpad) vydanou v lednu 2010 Kanceláří Veřejného ochránce práv. Je toho názoru, že účelem právní úpravy nebylo stanovení odlišného právního režimu mezi výběrem poplatku z výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení. Poukazuje na to, že v důsledku existence zakotvení poplatkové povinnosti za vydání povolení k provozu loterií a jiných podobných her podle položky 21 sazebníku zák. č. 634/2004 Sb., by tak došlo k dvojímu zpoplatnění správního úkonu, což je v rozporu s materiálním pojetím právního státu.

5) Porušení principů výkonu veřejné správy.

Za dané legislativní situace však nejasnost definice nelze vykládat k tíži žalobce, naskýtá-li se vícero možných výkladů, měl být při výkonu veřejné správy zvolen výklad jdoucí ku prospěchu soukromého subjektu (zejména nálezy Ústavního soudu ze dne 15.12.2003, sp. zn. IV.ÚS 666/02 - zásada „*in dubio mitius*“). Rovněž tím došlo k porušení principu „*in dubio pro libertate*“- nálezy Ústavního soudu ze dne 13.9.2007, sp. zn. I. ÚS 643/06, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.7.2005, č.j. 2 Afs 24/2005-44 ze dne 16.10.2008, č.j. 7 Afs 54/2006-155.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný se ve svém vyjádření k žalobě odkázal na obsah odůvodnění rozhodnutí.

Posouzení věci krajským soudem:

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkouvá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkouvá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č.j. 7 Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkouvávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající

v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č.j. 2 Ads 33/2003-78 a zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 8. 3. 2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. „*ex officio*,“ v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přičemž ve věci rozhodl bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k následujícím závěrům:

Ad 1. Nedůvodná je námitka žalobce týkající se protiústavnosti části zákona č. 183/2010 Sb., kterým byl novelizován zákon o místních poplatcích. Tato otázka byla již vyřešena Ústavním soudem nálezem ze dne 9.1.2013 sp. zn. Pl.ÚS 6/2012, přičemž Ústavní soud dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích (zákon č. 183/2010 Sb.), kterou byl poplatek za „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. Krajský soud je vázán uvedeným nálezem Ústavního soudu a nemůže se od něj odchýlit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č.j. 2 Afs 180/2004-44; rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).

Ad 2,3. Podle ust. § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích může obec vybírat mimo jiné i uvedený poplatek, tj. poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ 15). Obsah indexu 15) a poznámky pod čarou přitom znamenal odkaz na zákon o loteriích. Žalovaný dospěl k závěru, že předmětem poplatku dle § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích jsou povolené výherní hrací přístroje a veškerá jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí a pod pojem „jiné technické herní zařízení“ je možno zařadit herní, technická, jiná než výherní hrací přístroje, přičemž v případě žalobce je počet zpoplatněných jiných technických zařízení roven počtu koncových interaktivních videoloterních zařízení. Krajský soud se ztotožňuje s výše uvedeným závěrem žalovaného s tím, že doplňuje jeho závěry prezentované v žalobou napadeném rozhodnutí o následující:

Stanovení místních poplatků patří do samostatné působnosti obce, přičemž tyto poplatky může obec zavést obecně závaznou vyhláškou, ve které upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, vznik a zánik poplatkové povinnosti, lhůtu pro splnění ohlašovací povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatku (§ 14 odst. 1 a § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích). Poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí podléhá každý hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení“ a platí jej jeho provozovatel. Z výše citovaného ust. § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích vyplývá, že obce mají právo vybírat poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, když tímto „jiným právním předpisem“ lze ve smyslu odkazu uvedeného v indexu 15), tj. v poznámce pod čarou, rozumět zákon o loteriích. Podle ust. § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“) může Ministerstvo financí povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou uvedeny v části I. až IV. tohoto zákona s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny a použije se přitom priměřeně ust. částí I. až IV. zákona.

Je sice pravdou, že zákon o loteriích neuvádí výslovnou definici pojmu „jiné technické herní zařízení“, avšak z ust. § 1 odst. 1 zákona o loteriích (hru lze provádět pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení), či z ust. § 2 písm. e) zákona o loteriích (sázkové hry provozované pomocí elektronicky nebo elektronickomechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo podobných zařízení) je nutno vyvodit závěr o tom, že „technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů“ jsou technickým herním zařízením, a to jak ve formě „centrální jednotka“, „místní kontrolní jednotka“, tak ve formě „koncové zařízení, interaktivní videoloterní terminál.“ Pod pojem „povolené Ministerstvem financí“ je možné zařadit nejen povolení pro centrální jednotku a alespoň jedno koncové zařízení, ale i následně vydávaná povolení pro další koncová zařízení, neboť pro každé z nich vydává Ministerstvo financí konkrétní povolení (v příslušném rozhodnutí je toto koncové zařízení individuálně určeno). Jestliže Ministerstvo financí žalobci povolilo provozování loterie a jiné podobné hry podle ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích, přičemž se jednalo o centrální loterní systém, tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými interaktivními videoloterními terminály, tak bylo oprávněno tím spíše povolit jednotlivé koncové interaktivní videoloterní terminály, přičemž jejich provozování a umístění Ministerstvo financí i schválilo. Význam slov „povoluje“ a „schvaluje“ není natolik rozdílný, aby soud mohl přisvědčit účelovému tvrzení žalobce o tom, že když Ministerstvo financí rozhodlo o povolení provozování loterie

nebo jiné podobné hry a doplněním původního rozhodnutí schválilo umístění a provozování koncových interaktivních videoloterních terminálů, pak nebylo o koncových interaktivních videoloterních terminálech rozhodováno, tedy nebyly povoleny.

Soud nemá pochyb o tom, že povolení udělené Ministerstvem financí žalobci je povolením podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, tj. povolením loterie a jiné podobné hry, když v povolení je uveden způsob provozování této hry, tj. centrální loterní systém s centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými interaktivními videoloterními terminály. Z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích je nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím čeho je povolená loterie provozována. V rámci druhů loterií a jiných podobných her převažují tzv. technické hry, jejichž provozování je přímo spojeno s technickým zařízením sloužícím k provozu této hry, a toto je také jednotlivým povolením specifikováno. Jde o loterie a jiné podobné hry neupravené v části I. až IV. zákona o loteriích a povolované Ministerstvem financí na základě zmocnění ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích, přičemž do této kategorie her patří nesporně i hry provozované prostřednictvím centrálního loterního systému včetně koncových interaktivních videoloterních terminálů, které by bez povolení herního zařízení, jež realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra obsažena, nebylo možné provozovat. Z pohledu funkčnosti a nedělitelnosti je nutné považovat za „jiné technické herní zařízení,“ které je schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces, podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích, a tedy za předmět místního poplatku, centrální jednotku a jeden kus koncového interaktivního videoloterního terminálu. Ministerstvo financí tak je oprávněno povolit loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím centrálního loterního systému. Jestliže Ministerstvo financí žalobci povolilo provozování loterie a jiné podobné hry podle ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích, přičemž se jednalo o centrální loterní systém, tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými interaktivními videoloterními terminály, tak bylo oprávněno tím spíše povolit jednotlivé koncové interaktivní videoloterní terminály, přičemž jejich provozování a umístění Ministerstvo financí i schválilo. Význam slov „povoluje“ a „schvaluje“ není natolik rozdílný, aby soud mohl přisvědčit účelovému tvrzení žalobce o tom, že když Ministerstvo financí rozhodlo o povolení provozování loterie nebo jiné podobné hry a doplněním původního rozhodnutí schválilo umístění a provozování koncových interaktivních videoloterních terminálů, pak nebylo o koncových interaktivních videoloterních terminálech rozhodováno, tedy nebyly povoleny. Proto ani napadené metodické sdělení Ministerstva financí nepovažuje soud za právně problematické. Soud nemá pochyb o tom, že povolení udělené Ministerstvem financí žalobci je povolením podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, tj. povolením loterie a jiné podobné hry, když v povolení je uveden způsob provozování této hry, tj. centrální loterní systém s centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými interaktivními videoloterními terminály. Z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích je nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím čeho je povolená loterie provozována. V rámci druhů loterií a jiných podobných her převažují tzv. technické hry, jejichž provozování je přímo spojeno s technickým zařízením sloužícím k provozu této hry, a toto je také jednotlivým povolením specifikováno. Jde o loterie a jiné podobné hry neupravené v části I. až IV. zákona o loteriích a povolované Ministerstvem financí na základě zmocnění ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích, přičemž do této kategorie her patří nesporně i hry provozované prostřednictvím centrálního loterního systému včetně koncových interaktivních videoloterních terminálů, které by bez povolení herního zařízení, jež realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je

příslušná hra obsažena, nebylo možné provozovat. Z pohledu funkčnosti a nedělitelnosti je nutné považovat za „jiné technické herní zařízení“, které je schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces, podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích, a tedy za předmět místního poplatku, centrální jednotku a jeden kus koncového interaktivního videoloterního terminálu. Ministerstvo financí tak je oprávněno povolit loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím centrálního loterního systému. Jestliže Ministerstvo financí povoluje loterii nebo jinou podobnou hru, neuvedenou v části I. až IV. zákona o loteriích, je jeho povinností, vyplývající z § 50 odst. 3 tohoto zákona, přiměřeně použít ust. částí I. až IV. zákona o loteriích, tzn. že musí přiměřeně aplikovat ustanovení týkajících se obsahových náležitostí povolení povolujících loterie nebo jiné hry, uvedené v části I. až IV. zákona o loteriích, tj. mimo jiné i schválení umístění „jiného technického herního zařízení“. Výše uvedené závěry soudu odpovídají i právnímu názoru Ústavního soudu, vyslovenému v jeho nálezu sp. zn. Pl. ÚS 29/10 ze dne 14. 6. 2011 (publikováno ve Sbírce soudních rozhodnutí pod č. 202/2011 Sb.), ze kterého vyplývá, že videoloterní terminály, jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, jsou podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) zákona o loteriích, neboť se jedná nepochybně o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící k témuž účelu. Dle názoru krajského soudu uvedený názor Ústavního soudu na danou problematiku plně dopadá.

Žalobce staví svoji argumentaci na technickém posouzení centrálního loterního systému jako nedělitelného zařízení. Krajský soud tuto technickou vlastnost nijak nespornuje, avšak zastává ten právní názor, že při posouzení předmětu poplatkové povinnosti je třeba vycházet z okolnosti již uvedené, že u každého jednotlivého koncového interaktivního videoloterního terminálu lze odehrát kompletní „hru“ tímto systémem nabízenou. S právě uvedeným souvisí ta podstatná okolnost, totiž že v případě akceptace žalobcova právního náhledu na věc, by byla připuštěna nerovnost mezi jednotlivými provozovateli jako poplatníky, když by poplatek ve stejné výši hradili provozovatelé s různým počtem koncových interaktivních videoloterních terminálů. Takový výklad krajský soud pro jeho diskriminující důsledky odmítá.

Ad 4. Pokud se týká otázky, kdy se „jiné technické herní zařízení“ stává předmětem místního poplatku, zda již jen povolením jeho provozu, či až jeho uvedením do provozu, uvádí soud následující. Podle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb.: „Obce mohou vybírat tyto místní poplatky (dále jen "poplatky"): g) poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu 15).“ Citované zákonné ustanovení nevzbuzuje podle soudu žádné pochybnosti, resp. umožňuje toliko jediný výklad, a to že předmětem poplatkové povinnosti je každé Ministerstvem financí povolené jiné technické herní zařízení, bez ohledu na to, zda je, či není provozováno. Pokud by měl obstát výklad žalobce, že totiž předmětem poplatku je až provozované povolené technické herní zařízení, muselo by být zákonné ustanovení formulováno jinak. V uvedené podobě lze slovo „provozovaný“ vztáhnout toliko k výhernímu hracímu přístroji, tedy u jiného technického herního zařízení postačí, aby bylo povoleno Ministerstvem financí. Soud si je samozřejmě vědom toho, že ve shodě s ÚS je jazykový výklad pouze prvotním přiblížením se k textu zákona, ovšem pokud je text zákona jasný, srozumitelný a nevzbuzující pochybnosti, výklad jazykový plně postačí. Poplatkovou povinnost – povinnost platit místní poplatek za každé povolené technické herní zařízení (koncový terminál) žalobce měl na základě zákona o místních poplatcích ve spojení s OZV.

Nejednalo se tedy o povinnost bez opory v zákoně, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, nijak nepřekročily rozsah jim svěřené působnosti a žalobci uložily pouze povinnosti dle zákona a na jeho základě. Krajský soud nesdílí názor žalobce o dvojím zpoplatnění správního úkonu, předmětem místního poplatku totiž není onen správní úkon, nýbrž určitý právní režim, v němž se povolená jiná technická herní zařízení v právním slova smyslu nacházejí. Mimo to, se u zpoplatnění úkonu jedná o poplatek jednorázový, zatímco u zpoplatnění určité fáze připravenosti provozovat jiné technické herní zařízení o poplatek opakující se.

Krajský soud tedy dospěl k závěru, že v projednávané věci existovaly zákonné předpoklady pro stanovení a placení výše zmíněné poplatkové povinnosti za jiná technická herní zařízení, tj. za koncové interaktivní videoloterní terminály, když v případě žalobcem provozovaných herních zařízení vznikla žalobci zákonná povinnost platit místní poplatek podle § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, přičemž se v případě žalobce jednalo o povolenou loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“, a zároveň se jednalo o „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Současně žalobce splnil ohlašovací povinnost ke správci poplatku, k jehož placení mu povinnost vznikla, přičemž žalobcem výše zmíněné důvody, směřující proti stanovení této povinnosti, neobstály.

Ad 5. Jak již uvedeno shora, dle názoru krajského soudu jsou na věc plně použitelné nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/10 ze dne 14. 6. 2011 a Pl. ÚS 56/10 ze dne 7. 9. 2011, a to v části, v níž je vyjádřeno, že koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, jsou podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) zákona o loteriích, neboť se jedná nepochybně o zařízení výherním hracím přístrojem podobná a sloužící k témuž účelu. Žalovaným zvolený postup tak nezaložil rozpor s ustanovením čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, který garantuje ukládání daní a poplatků jen na základě zákona a v obecnější rovině pak rozpor s čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle něž mohou být povinnosti ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a při zachování základních práv a svobod, neboť, jak bylo prokázáno argumentací shora, místní poplatky byly řádně vyměřeny na základě příslušné OZV, která byla vydána v souladu se zákonem o místních poplatcích a se zákonem o loteriích. Tedy, v dané věci nevznikly pochybnosti o správnosti výkladu zákonného ustanovení, tudíž nebyly ani vytvořeny předpoklady pro uplatňování principů „*in dubio pro libertate*“ a „*in mitius*.“

Krajský soud uzavřel, že nemá důvod pochybovat o zákonnosti obou správních rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že žaloba nebyla důvodná, krajský soud žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Náklady řízení:

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něž neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému toto právo soud nepřiznal, když žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu soudního spisu nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 17. července 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Z správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová